

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/71/2019
Identifikačné číslo spisu: 8111225973
Dátum vydania rozhodnutia: 12.12.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8111225973.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: BUSINESS LEASE SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom Twin City Tower, so sídlom Mlynské Nivy 10, Bratislava - mestská časť Staré mesto, IČO: 35 745 843, zast. advokátskou kanceláriou JUDr. Július Brichta, so sídlom Grosslingova 6-8, Bratislava, IČO: 35 740 809, proti žalovanému: GEMOR Fashion, s.r.o., so sídlom Košická 44, Prešov, IČO: 31 657 010, zast. JUDr. Lýdia Farbakyová, advokátka, so sídlom Floriánova 12, Prešov, IČO: 37 783 319, o zaplatenie 5 757,- eur s príslušenstvom, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Cob/16/2018-329 zo dňa 26. februára 2019, jednomyseľne, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Cob/16/2018-329 zo dňa 26. februára 2019 o d m i e t a .
- II. Žalobca m á p r á v o na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 21Cb/238/2011-260 zo dňa 9. marca 2017 rozhodol tak, žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.
2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručенou tunajšiemu súdu dňa 22. septembra 2011 domáhal, aby súd uložil žalovanému zaplatiť sumu vo výške 5 757,- eur s 0,05 % denným úrok z omeškania zo sumy vo výške 5 757,- eur od 15. marca 2010 do zaplatenia a nahradiť trovy konania.
3. Citoval rozsudok zo dňa 24. mája 2012, č. k. 21Cb/238/2011-73, ktorým Okresný súd v Prešove žalobe vyhovel a žalovaného zaviazal nahradiť trovy konania a zrušujúce uznesenie Krajského súdu Prešov pod č. k. 4Cob/39/2015-208 zo dňa 16. marca 2016, ktorý rozsudok Okresného súdu Prešov zrušil a vec vrátil na nové konanie.
4. Citoval právny názor vyslovený v uznesení Krajského súdu v Prešove, z ktorého je zrejmé, že súd musí zvážiť, aký bude primeraný postih pre nájomcu, ak porušil všeobecné povinnosti vo vzťahu k prenajímateľovi (neodovzdanie) náhradného kľúča aj s odkazom na analogicky na § 799 ods. 3

Občianskeho zákonníka a posúdiť primeranosť zníženia zodpovednosti žalovaného za škodu v súvislosti s krátením poistného plnenia poisťovňou vo vzťahu k žalobcovi.

5. V bode 16 odôvodnenia súd prvej inštancie uviedol, že vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov. Citoval ustanovenia § 261 ods. 1 § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, § 489 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, § 799 ods. 1, 2 a 3 Obchodného zákonníka, § 809 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, § 373 Obchodného zákonníka, § 265 Obchodného zákonníka ustanovenie § 391 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

6. Na základe vykonaného dokazovania v podrobnom odôvodnení rozhodnutia dospel k záveru, že ktorý uviedol v bode 44 odôvodnenia a za nepochybné označil, že došlo k porušeniu prevenčnej povinnosti zo strany žalovaného, ktorý ako prenajímateľ vozidla neslul svoje povinnosti vyplývajúce z všeobecných obchodných podmienok poisťovne, teda nepredložil náhradný kľúč, ani osvedčenie o evidencii vozidla, ale zároveň uviedol, že táto skutočnosť však sama o sebe nemá za následok, že porušenie povinnosti zo strany žalovaného muselo byť vedomé a konštatoval, že krátenie poistného možno odvíjať od dosahu tohto vedomého porušenia povinnosti a jeho dosahu na poistnú udalosť.

7. V bode 45 odôvodnenia súd prvej inštancie konštatoval, že dôkazné bremeno bolo teda na strane žalobcu a keď žalobca sa nebránil voči vyplateniu kráteného poistného, dôkaznú povinnosť nesplnil. Súd považoval za potrebné poukázať aj na skutočnosť, že žalobca v priebehu konania používal len všeobecné vyjadrenia ohľadne zodpovednosti žalovaného. Žalobcov popis priebehu krádeže vozidla v Macedónsku konajúci súd označil za taký, ktorý sa vyznačuje subjektívnymi úvahami. Žalobca podľa konajúceho súdu neprodukoval také dôkazy, na základe ktorých by mohlo byť posúdené vedomé porušenie povinnosti žalovaným ako nájomcom vozidla. Uviedol, že súd zvažoval aj, či porušenie povinnosti žalovaného mohlo mať vplyv na vznik poistnej udalosti a dospel k záveru, že porušenie povinnosti žalovaného vplyv na vznik poistnej udalosti nemalo a že žalovaný ma za to, že poisťovňa krátila poistné plnenie poskytnuté žalobcovi nezodpovedá. Podľa súdu prvej inštancie žalobca mal možnosť sa súdnou cestou domáhať náhrady celého poistného plnenia voči poisťovni. S poukazom na uvedené, žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle ustanovení § 255, § 262 ods. 1 a 2 C. s. p.

8. O odvolaní žalobcu (list v spise č. 270) ako odvolací súd, rozhodol Krajský súd v Prešove, rozsudkom sp. zn. 2Cob/16/2018-329 zo dňa 26. februára 2019 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalovaného zaviazal žalobcovi zaplatiť sumu 5 757,- eur s úrokom z omeškania vo výške 0,05 % denne od 15. marca 2010 do zaplatenia a žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania.

9. V bode 5 odôvodnenia rozsudku uviedol, že v súlade s postupom podľa ustanovenia § 150 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 378 ods. 1 C. s. p. vyzval sporové strany, aby doplnili ich tvrdenia, a skutočnosti uvedené v bodoch a/ a b/ následne prejednal odvolanie v zmysle zásad daných aplikáciou ustanovenia § 378 a nasl. C. s. p., § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p. Za základ pre rozhodnutie označil súhrn zistení a konštatoval, že samotný obsah všeobecných podmienok i obsah oznámenia o likvidácii vozidla poistnej udalosti v znení v akom bol oboznamovaný, sporovými stranami spochybňovaný nebol a poukázal na reakciu žalovaného obsahu týchto dôkazov, podľa ktorého sa bránil, že poisťovňou použitý rozsah zníženia poistnej udalosti bol neprimeraný. Napriek opakovanej námietke prekročenia právomoci sa s touto zaoberal a dospel k záveru, že námietka absolútnej neplatnosti nájomnej zmluvy, dôvodná nie je. Dôvody napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie o zodpovedaní tejto otázky považoval za správne.

10. Za nedôvodnú označil aj námietku premlčania. Za nepochybnú odvolací súd označil skutočnosť, že poisťovňa poistné plnenie znížila žalobcovi o 50 %, t. j. o sumu 5 757,- eur z dôvodu, že žalovaný ponechal v motorom vozidle osvedčenie o evidencii motorového vozidla a náhradné kľúče od motorového vozidla. Citoval ustanovenie § 799 ods. 3 Občianskeho zákonníka s poukazom na pojem „vedomé porušenie povinností“, s tým, že ani žalovaný nespochybňoval to, že v motorovom vozidle boli ponechané kľúče i osvedčenie o evidencii motorového vozidla, a teda zjavne k porušeniu tých

povinností, ktoré vyplynuli z poistenia konkrétne všeobecných poistných podmienok (VPP), ale v neposlednom rade aj z ustanovenia § 23 ods. 5, 6 a 8 zákona č. 725/2004 o prevádzke vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách, došlo. Z uvedeného dôvodu odvolací súd zastáva názor, že neexistuje dôvod na zmenu jeho názoru vyjadreného v predchádzajúcom rozhodnutí v predmetnej veci, kde poukazoval na fakt, že súd prvej inštancie nevyriešil otázku porušenia povinnosti žalovaného správne.

11. Odvolací súd zároveň upozornil na skutočnosť, že žalovaný v jeho obrane s akcentom na neprímeranosť výšky plnenia, ktoré sa týkalo zníženia poistného plnenia, nezodpovedal aká by mala byť zodpovedná primeraná výška náhrady v konaní pred súdom prvého stupňa a ani súdom odvolacím.

12. V bode 21 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia za zrejmé uviedol, že porušenie žalovaného bez akýchkoľvek pochybností malo vplyv na rozsah plnenia poisťovne, a preto napadnuté rozhodnutie odvolaním, zmenil a spolu s uplatneným úrokom omeškania žalobe vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p. spolu s § 262 ods. 1, 2 C. s. p.

13. Proti tomuto rozhodnutiu v zákonnej lehote dovolanie podal žalovaný podaním doručeným dňa 27. mája 2019 a navrhol rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 2Cob/16/2018 zo dňa 26. februára 2019 zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

14. Prípustnosť dovolania označil nesprávnym právnym posúdením s poukazom na § 432 C. s. p. a podľa § 420 písm. f/ C. s. p., nesprávnym procesným postupom, ktorým súd znemožnil strane - žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Pod nesprávnym právnym posúdením veci označil fakt, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu normu, ale ju nesprávne interpretoval a napokon právnu normu správne vyložil, ale na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval. Do pozornosti dal rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo/4/2009 a zhodne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VCdo/2/2017.

16. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/152/2009 zo dňa 27. januára 2011, ktorý túto otázku riešil a odvolací súd sa odklonil o ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a preto podľa neho je založená prípustnosť dovolania aj ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. Súčasne poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 56/2011 zo dňa 11. februára 2011.

17. Žalovaný v dovolaní za nedostatok rozhodnutia označil aj neuvedenie akých povinností malo vplyv na rozsah plnenia poisťovne vo vzťahu k poistenému pričom zo znenia ustanovenia § 799 ods. 3 Občianskeho zákonníka vyplýva niečo úplne iné. Žalovaný jednoznačne zastáva názor, že na právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným mal odvolací súd aplikovať a vychádzať z ustanovenia § 799 ods. 3 Občianskeho zákonníka, keďže v danom prípade došlo k odcudzeniu motorového vozidla vo vlastníctve žalobcu, ktoré na základe operatívneho leasingu užíval žalovaný a v priebehu konania bolo preukázané, že vozidlo bolo riadne uzamknuté a bolo tiež preukázané aj to, že v kufri motorového vozidla boli ponechané doklady a náhradný kľúč, čo vyplýva aj z potvrdenia Policajnej stanice Skopje zo dňa 10. októbra 2007.

18. Žalovaný tiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Cdo/152/2009 zo dňa 27. januára 2009 a uznesenie ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. ÚS 56/2011-33 zo dňa 10. februára 2011, kde v obdobnej veci bola odmietnutá sťažnosť poisťovne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/136/2010 zo dňa 29. októbra 2010. Zároveň poukázal na konanie č. k. 1Cdo/152/2009, v ktorom sa dovolací súd stotožnil s právnym názorom odvolacieho súdu, že neodovzdanie dvoch kompletných sád kľúčov od odcudzeného vozidla kľúčov od odcudzeného vozidla žalobcu nemalo žiaden vplyv na vznik poistnej udalosti, z hľadiska použitia ustanovenia § 799 ods. 3

Občianskeho zákonníka. Namietal, že žalovaný v tomto konaní nepreukázal, že poistený vedome porušil povinnosti mu vyplývajúce z ods. 1 a 2 § 799 Občianskeho zákonníka a že tieto mali podstatný vplyv na vznik poistnej udalosti.

19. K otázke vzniku možnosti krátiť poistné plnenie žalovaný uviedol, že poisťiteľ nie je oprávnený krátiť poistné plnenie, i keď poistený porušil svoju povinnosť, ktorá mu vyplývala z poistnej zmluvy, avšak porušenie tejto povinnosti nebolo bezprostrednou a rozhodujúcou príčinou vzniku poistnej udalosti. Žalobca nepreukázal, že takéto porušenie povinnosti zo strany žalovaného bolo vedomým a malo podstatný vplyv na vznik poistnej udalosti.

20. Nesprávne právne posúdenie žalovaný namietal aj v otázke posúdenia platnosti nájomnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom ako prenajímateľom a žalovaným ako nájomcom a trvá naďalej na svojom názore, že nájomná zmluva nebola platná.

21. Aj pri posúdení tejto otázky namieta odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v rozhodnutí č. k. 5Sžf/66/2011 zo dňa 15. decembra 2011 a následne uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III. ÚS 353/2012 zo dňa 1. augusta 2012.

22. Prípustnosť dovolania žalovaný s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. žalovaný odvodzuje ako zásah súdu do práva spravodlivý proces skutočnosťou, že ide o prekvapivé rozhodnutie založené na iných právnych záveroch ako vyslovil súd prvej inštancie, a teda žalovaný nemal možnosť vyjadrovať sa k odlišnému právnemu záveru súdu a argumentovať, prípadne predkladať dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné.

23. Žalovaný namietal, že pokiaľ by nájomná zmluva bola posúdená ako neplatná, neexistoval by žiaden nájomný vzťah, a teda nárok žalobcu by sa bol premlčal.

24. Odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu žalovaný odvodzoval aj z rozhodnutia č. k. 3Cdo/130/2010 zo dňa 28. októbra 2010, ktoré rieši kauzálny nexus, a preto žalovaný nezodpovedá za škodu pokiaľ v uzamknutom kufri nechal náhradné kľúče a osvedčenie o motorovom vozidle, nakoľko toto nebolo príčinou krádeže a vzniku škody spôsobenej neznámym páchatelom.

25. Žalovaný namieta aj výklad ustanovenia § 373 Obchodného zákonníka, že toto nie je možné vykladať, aj keď ide o objektívnu zodpovednosť žalovaného bez skúmania príčinnej súvislosti medzi vznikom ujmy a protiprávnym úkonom, v danom prípade vedomým porušením právnej povinnosti.

26. Prípustnosť dovolania s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. označil z dôvodu, že došlo k logickému rozporu v hodnotení dôkazov.

27. K dovolaniu žalovaného žalobca zaujal stanovisko podaním zo dňa 16. júla 2019 a dovolanie kvalifikoval ako nedôvodné z niekoľkých dôvodov.

28. Ako prvý dôvod uviedol, že z dovolania nie je zrejmé v ako rozsahu žalovaný dovolanie podáva.

29. S tvrdením, že ide o dovolanie prípustné podľa § 420 písm. f/ C. s. p. sa žalobca taktiež nestotožňuje, nakoľko argumentácia žalovaného, že rozhodnutie napadnuté dovolaním je založené na inej argumentácii, ktorá bola v rozpore s predchádzajúcimi dvoma rozhodnutiami nie je následok prekvapivosti a takým nesprávnym procesným postupom, aký má na mysli ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. Námietku ohľadne platnosti, resp. neplatnosti nájomnej zmluvy, žalobca považuje taktiež za bezpredmetnú s tým, že prvostupňový, aj odvolací súd konštantne zotrvali na právnom závere, že ide o nájomnú zmluvu platnú. Žalobca taktiež zastáva názor, že nesprávne právne posúdenie nie je dôvodom pre prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

30. K otázke prípustnosti dovolania s poukazom na ustanovenie § 421 C. s. p. žalobca poukázal na

judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydanú pod sp. zn. 3Obdo/42/2018 zo dňa 21. augusta 2018, z ktorého je zrejmé, že dovolateľ je povinný výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne a konkretizovať ako mal odvolací súd túto právnu otázku vyriešiť a zároveň musel špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax, od ktorej sa ma podľa názoru dovolateľa odkloniť. Dovolateľ bol povinný tvrdený odklon preukázať.

31. Podľa žalobcu dovolateľ nejasne objasnil o aké vedomé porušenie povinnosti zo strany žalovaného išlo, uvádzané dôvody prípustnosti dovolania označil za nepreukázané, ako aj tvrdený odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu najmä v bodoch 11, 12, 21, 23, 24 a 27 odôvodnenia dovolania.

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) prejednal dovolanie žalovaného, ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.). Po zistení, že strana, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané, dovolanie podala včas, je zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania, sa ako prvou otázkou sa zaoberal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je možné týmto opravným prostriedkom napadnúť.

33. Z obsahu spisu je zrejmé, že ide o žalobu podanú za účinnosti O. s. p. (29. septembra 2011) prvostupňovým súdom, ako aj zrušujúcim uznesením rozhodnutú prvý raz za účinnosti O. s. p. a v opätovnom konaní, na základe tohto zrušujúceho rozhodnutia, rozhodnutú súdom prvého stupňa aj súdom odvolacím, za účinnosti C. s. p.

34. Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 nadobudol účinnosť 1. júla 2016 a tento od jeho účinnosti upravuje postup súdov pri prejednaní a rozhodovaní, nakoľko Občiansky súdny poriadok bol Civilným sporovým poriadkom zrušený.

35. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom jeho účinnosti. Ustanovenie § 470 C. s. p. zakotvuje okamžitú aplikabilitu procesnoprávných noriem, ktorá znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, teda aj na konania začaté pred dňom účinnosti nového zákona C. s. p.

36. Podľa ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. právne úkony, ktoré v konaní nastali pred dňom účinnosti Civilného sporového poriadku zostávajú zachované.

37. Z predložených dokladov je zrejmé, že predmetom sporu je právo na zaplatenie sumy vo výške 5 757,- eur s príslušenstvom ako právo na náhradu škody titulom zníženia poistného plnenia vyplývajúceho ako nároku z nájomnej zmluvy podľa článku VII. písm. a/, e/, f/ a g/ a čl. IX. písm. o/, f/ a g/, čl. VII. bod 12.2.4. bod 12.5.1. a čl. VIII. bod m.

38. Z vykonaného dokazovania nie je sporné, že žalovaný si prenajal motorové vozidlo Škoda Octavia Combi od žalobcu ako leasingovej spoločnosti a že toto motorové vozidlo bolo neznámym páchatelom odcudzené. Sporné nie je ani, že žalovaný v uzamknutom kufri uzamknutého motorového vozidla nechal náhradné kľúče od motorového vozidla spolu s dokladom o osvedčení motorového vozidla. Žalobca mal motorové vozidlo poistené a poisťovne mu znížila poistné plnenie o sumu vo výške 5 757,- eur, práve pre porušenie povinnosti neodovzdania náhradných kľúčov od odcudzeného motorového vozidla spolu s dokladom o osvedčení motorového vozidla. Súd obidvoch stupňov dospeli k záveru, že nájomná zmluva, na základe ktorej bolo vyplatené znížené poistné plnenie bola platná. Súd prvej inštancie návrh zamietol z dôvodu, že žalovaný nebol účastníkom zmluvného vzťahu vyplývajúceho z nájomnej zmluvy a nevzniklo mu právo vstupovať do osobitných jednaní medzi poisťovňou a žalobcom a napriek námietke žalovaného ohľadne kráteného poistného plnenia žalovanému nebol predložený žiaden dôkaz, že žalobca robil nejaké úkony týkajúce sa rozhodnutia poisťovne vo veci krátenia poistného plnenia. Prístup žalobcu k poistnej udalosti zo strany žalobca súd prvej inštancie označil za rozporný so zásadou poctivého obchodného styku, ako aj že žalobca nepreukázal, že ponechaný náhradný kľúč a osvedčenie o stave motorového vozidla boli takým porušením, pre ktoré poisťovňa mohla krátiť poistné plnenie v takom rozsahu, a ani že toto porušenie povinnosti žalovaným malo podstatný vplyv na vznik poistnej udalosti - odcudzenie motorového vozidla. Podľa súdu prvej inštancie, žalovaný prostriedkami procesnej obrany

preukázal, že dbal na to, aby poistná udalosť nenastala a preto bolo vecou žalobcu domáhať sa proti poisťovni náhrady celého poistného plnenia.

39. Predmetom dovolania je rozsudok odvolacieho súdu, ktorý rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 5 757,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,05 % denne od 15. marca 2010 do zaplatenia.

40. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. V danom prípade žalovaný podal dovolanie proti zmeňujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté v jeho neprospech.

41. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa ako prvou otázkou zaoberal, či v danom prípade ide o dovolanie prípustné, ktorú prípustnosť dovolateľ označil ustanovením § 420 písm. f/ C. s. p. a § 421 písm. a/ C. s. p.

42. Z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí ak:
f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

43. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tak, že ním sa rozumie len faktická vada vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra - priebeh prejednávania veci (to ako súd viedol spor), teda čin takýmto procesným postupom došlo k znemožneniu sporovej strane realizovať jej procesné práva jej oprávnenia, ktoré by marili možnosť jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/6/2014, 6Cdo/90/2012) a ďalšie. Pojem „procesné práva“ nie je možné vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť.

44. Dovolanie je možné považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie, dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nemôže byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napr. rozhodnutia ods. najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013. Úspech každého dovolania je vždy podmienený (primárnym) záverom odvolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následne (sekundárnym) záverom odvolacieho súdu, že dovolanie je opodstatnené. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu záveru) platná úprava mu nedovoľuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť k vecnému posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Ak preto dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok odmietnuť bez toho, aby sa zaoberal správnosťou napadnutého rozhodnutia. Na posúdenie otázky je zásadne príslušný dovolací súd (IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 163/08). Ak by Najvyšší súd Slovenskej republiky, bez ohľadu na neprípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľa, pristúpil k posúdeniu správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil, porušil, by základné právo na súdnu ochranu druhej sporovej strany.

45. Ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv sporovej strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práv na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

46. S poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) dospel k záveru, že žalobca prípustnosť dovolania z dôvodu nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu podľa §

420 písm. f/ C. s. p. nepreukázal.

47. Dovolateľ nesprávny postup súdu označuje nesprávne posúdenie odvolacieho súdu z dôvodu síce správne vyloženej právnej normy, ale nesprávne aplikovanej na zistený skutkový stav.

48. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využiť všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Vid' napríklad rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 97/67, aj II. ÚS 251/03.

49. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo, aby účastník konania pred všeobecným súdom bol úspešný teda, aby rozhodnutie bolo vydané v súlade s jeho požiadavkami. Súd neporuší žiadne procesné práva sporovej strany, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, IV. ÚS 251/03, II. ÚS 3/97).

50. Skutočnosť, že odvolací súd v odvolacom konaní rozhodne na základe tých istých dôkazov a dokladov posúdených v konaní pred súdom prvej inštancie inak a rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení nie je porušením práva neúspešnej sporovej strany v odvolacom konaní a dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

51. Prípustnosť dovolania s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. žalovaný odvodzujem aj nesprávnym právnym posúdením vo veci právnej otázke upravenej v ustanovení § 799 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak sa malo vedome porušiť povinnosti uvedené v ods. 1 a 2 podstatný vplyv na vznik poistnej udalosti alebo na zväčšenie rozsahu následkov poistnej udalosti je poistiteľ oprávnený plnenie z poistnej zmluvy znížiť podľa toho, aký vplyv malo toto porušenie na rozsah jeho povinnosti plniť.

52. Žalovaný v podstate nesprávny procesný postup dôvodí nesprávnosťou výkladu hmotnoprávneho ustanovenia. Fakt, že súd vyloží právne ustanovenie v rozpore s predstavou a právnym názorom sporovej strany nie je postupom, ktorým by súd vylúčil dovolateľa z realizácie procesného práva.

53. Naplnenie dôvodu pre prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. žalovaný označil aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, a teda že namietaná okolnosť zakladá vadu zmätočnosti. Už aj dávnejšia judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 111/1998), ale zastávala názor, že zmätočnosť rozhodnutia „nepreskúmateľnosť“ rozhodnutia bola považovaná za vlastnosť) vyjadrujúca stupeň a kvality odôvodnenia rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila (len) tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie (§ 24 ods. 2 písm. b/ O. s. p. Vada takejto povahy nebola považovaná za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania. S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (I. ÚS 364/2005, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa zmeny právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska, a preto toto stanovisko treba považovať za aktuálne a použiteľné pre súdnu prax.

54. Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) s poukazom na uvedené dospel k záveru, že dovolateľ prípustnosť dovolania s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. nepreukázal.

55. Z obsahu odôvodnenia je zrejmé ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 C. s. p. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie

podľa predstáv dovolateľa. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre úspešné uplatnenie dovolania, podaného kvalifikovane zastúpeného advokátom.

56. Odvolací súd náležite uviedol právne závery, ktoré prijal a ktoré zodpovedajú ustálenej judikatúre Ústavného súdu Slovenskej republiky (IV. ÚS 748/2013). Skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, na ktorý sa žalobca v dovolaní odvoláva. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

57. Námietku dovolateľa ohľadne prekvapivosti odvolacieho rozhodnutia ako dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) poukazuje na ustanovenie § 383 C. s. p., v ktorom je vyjadrená zásada, že odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Odvolací súd nemôže prehodnotením dokazovania, ktoré vykonal súd prvej inštancie odlišne posúdiť skutkový stav prejednávanej veci, ktorá zásada vyplýva z princípu neúplnej apelácie. Výnimku z tejto zásady predstavujú prípady, v ktorých odvolací súd zopakuje alebo doplní dokazovanie. V konkrétnom prípade odvolací súd, na základe totožne zisteného skutkového stavu dospel v odvolacom konaní k inému právnemu záveru pri výklade zodpovednosti za škodu v spojení s ustanovením § 799 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktorá otázka bola a v konaniach pred súdom prvej inštancie posudzovaná. V posudzovanej veci sa nejedná o prípad podľa § 382 C. s. p., nakoľko odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie na ustanovení právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní použité nebolo.

58. Dovolací súd sa stotožnil s tvrdením žalovaného vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu, že dovolanie s poukazom na § 420 písm. f/ C. s. p. je potrebné odmietnuť.

59. Dovolateľ prípustnosť dovolania odvodzuje aj ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

60. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky: a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.).

61. Žalovaný za takýto rozsudok dovolacieho súdu označil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Cdo/152/2009 zo dňa 27. januára 2009, uznesenie ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 56/2011 zo dňa 10. februára 2011, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Sžf/66/20114 zo dňa 15. decembra 2011 a následne uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III. ÚS 353/2012 zo dňa 1. augusta 2012, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/130/2010 zo dňa 28. októbra 2013.

62. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/152/2009, na ktoré žalovaný z dôvodu odklonu od ustálenej praxi dovolacieho senátu odvoláva, že predmetom tohto konania bolo uplatnené právo na zaplatenie sumy 53 058,- Sk (1 761,20 eur) s príslušenstvom titulom doplatenia poistného plnenia, ktoré žalovaný krátil z dôvodu neodovzdania kľúča od motorového vozidla vo výške 50 %.

63. V danom prípade ide o žalobu poisteného voči žalovanému poisťiteľovi, o ktorej súd prvej inštancie rozhodol v neprospech poisteného tak, že žalobu zamietol práve z dôvodu, že žalobca neoznámil poisťiteľovi stratu znehodnotenie jedného kľúča od motorového vozidla bez zbytočného odkladu, ale až pri vzniku poistnej udalosti (odcudzení motorového vozidla) a keďže s poukazom na čl. 16 ods. 2 Zmluvných dojednaní k poisteniu motorových vozidiel, ktoré boli súčasťou poistnej zmluvy mal poistený povinnosť v prípade krádeže predložiť všetky odnímateľné časti zabezpečovacieho zariadenia určené pre jeho odomkykanie a tak si poistený nepočínal, poisťiteľ mal právo poistné plnenie znížiť. Opačný právny názor vyslovil odvolací súd, keď konštatoval, že sa nestotožňuje s výkladom súdu prvej inštancie “že

ustanovenie § 799 ods. 3 Občianskeho zákonníka prenáša dôkazné bremeno preukázať, že poistený vedome porušil povinnosti vyplývajúce mu z ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a tieto mali podstatný vplyv na vznik poistnej udalosti „čo však žalovaný - poistiteľ nepreukázal a uviedol, že sankcia v podobe zníženia poistného plnenia nastupuje za predpokladu splnenia oboch zákonných podmienok. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie voči odvolaciemu rozhodnutiu zamietol podľa § 243b ods. 1 O. s. p. s tým, že napadnuté rozhodnutie označil za správne.

64. Z obsahu uvedeného rozhodnutia, ktorým dovolateľ odvodzuje ním napadnutého rozhodnutia odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je však zrejmé, že ide o právny vzťah medzi poisteným - žalobcom a poistiteľom - žalovaným a nie medzi žalobcom leasingovou spoločnosťou a nájomcom motorového vozidla, na základe ich nájomného vzťahu teda nie na základe vzťahu s poistiteľom, ktorý vzťah mala leasingová spoločnosť - teda žalobca a nie nájomca odcudzeného motorového vozidla v Macedonsku, ktoré mal nájomca od leasingovej spoločnosti prenajať. Rozdiel pri posudzovaní skutkového stavu je aj v tom, že v konkrétnom prípade nájomca motorového vozidla ponechal náhradné kľúče spolu s osvedčením o technickom stave požičaného, i keď uzamknutého motorového vozidla a v rozhodnutí, ktorým dovolateľ odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu preukazuje, že poistený odovzdal a teda nie nájomca odovzdal iba jedny kľúče a náhradný kľúč neodovzdal z dôvodu jeho znehodnotenia, ktoré znehodnotenie bez zbytočného odkladu neoznámil, ale až pri vzniku poistnej udalosti (krádeži). V podstate v konkrétnom prípade ide o ponechanie kľúčov v kufri odcudzeného motorového vozidla v spojení s posudzovaním vedomého porušenia povinnosti a v prípade rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/152/2009 neodovzdanie náhradného kľúča od odcudzeného motorového vozidla následkom znehodnotenia kľúča a neoboznámením tejto skutočnosti bez zbytočného odkladu.

66. Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.), preto k tejto argumentácii dovolateľa, v ktorej sa odvoláva na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Cdo/152/2009 vzhľadom na skutkový stav, ktorý bol podkladom tohto rozhodnutia uvádza, že na toto rozhodnutie nie je možné brať zreteľ a nejde o určujúce rozhodnutie, pre rozhodnutie v danej veci.

67. K rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/130/2010, ktorým dovolateľ preukazuje odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) podotýka, že toto rozhodnutie nerieši právnu otázku, ktorú dovolateľ v dovolaní nastolil, ale otázku práva na náhradu škody vzniknutej znehodnotením motorového vozidla následkom dopravnej nehody vo veci povinnosti vrátiť pomernú časť peňažného príspevku poskytnutého pri kúpe motorového vozidla. Vzhľadom na skutkový stav a uplatnený nárok, Najvyšší súd Slovenskej republiky pri posudzovaní prípustnosti dovolania s odkazom na § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. na toto rozhodnutie nemôže brať zreteľ, ako ani na rozsudok 5Sžf/66/2011, ktoré pojednáva o možnosti započítania DPH za prevod spolujateľského podielu.

68. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. zakladajúce prípustnosť dovolania jednoznačne vyvodzuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a preto prípadný odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v citovaných nálezoch Ústavného súdu prípustnosť dovolania s poukazom na hore vyššie uvedené ustanovenie zakladať nemôže.

69. S poukazom na uvedené odôvodnenie Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že dovolateľ nepreukázal tvrdený dôvod prípustnosti dovolania ani podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., a preto dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietol.

70. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania, najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.).

71. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.